

פרשת עקב

במילים ספורות, נתן משה ביטוי נמרץ לתגובתו המיידית על מעשה העגל – "ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם" (ט', י"ז).

זהו הרגע הטראגי ביותר בחיי אדון הנביאים, בשעה שהשמידו במו ידיו את מעשה כפיו של הבורא – גולת הכותרת לכל פרשת יציאת מצרים.

מעשה נועז זה עורר ביקורת קשה של חכמינו, והם שמו אותה בפיו של הקב"ה באגדה דלקמן: "היה הקב"ה מתרעם עליו. אמר לו 'אילו חצבת הלוחות ויגעת בהן ונצטערת, לא היית משברן. אני חוצב להבות ואתה משברן? עכשיו תדע מה הוא כוחן – אתה פסל לך – פסל לך שני לוחות אבנים" (י', א').

(ממעין האגדה - א. ארזי)

שיעור פרשת השבוע: אליאב לזר

שבת עקב		ימי החול	
הדלקת נרות	19:05	זמן תפילין / טלית	05:17←05:13
מנחה א' 14:00	ב' 19:15		
ערבית מוקדמת	18:30	סוף זמן ק"ש	09:27←09:26
שחרית א'	06:45	שקיעה	19:17←19:24
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
קידוש	11:30	מנחה וערבית	19:05
מנחה	13:30		17:40
לימוד 'דור לדור'	17:15	ערבית	20:10
שיעור הרב	18:00		
צאת השבת	20:00	שחרית ב' (בצריף)	08:00

אחות תורנית-הילרי יום טוב

שבת
שלום

על זיכרון ושכחה ומה שבאמת חשוב

הגמרא במסכת ברכות (לבי עמוד ב') מביאה על פסוקי ההפטרה שלנו מאמר מעניין מאוד "ותאמר ציון עזבני ה' וה' שכחני היינו עזובה היינו שכוחה אמר ריש לקיש אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם אדם נושא אשה על אשתו ראשונה זוכר מעשה הראשונה אתה עזבתני ושכחתני אמר לה הקדוש ברוך הוא בתי שנים עשר מזלות בראתי ברקיע ... וכולן לא בראתי אלא בשבילך ואת אמרת עזבתני ושכחתני התשכח אשה עולה אמר הקדוש ברוך הוא כלום אשכח עולות אילים ופטרי רחמים שהקרבת לפני במדבר אמרה לפניו רבונו של עולם הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמא לא תשכח לי מעשה העגל אמר לה גם אלה תשכחנה אמרה לפניו רבונו של עולם הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך שמא תשכח לי מעשה סיני אמר לה ואנכי לא אשכחך והיינו דאמר רבי אלעזר אמר רב אושעיא מאי דכתיב גם אלה תשכחנה זה מעשה העגל ואנכי לא אשכחך זה מעשה סיני".

החשש של עם ישראל מפני "הזיכרון" האלוקי מובן מאיליו, שהרי אין שכחה מלפניו וכך עם ישראל ניצב במצב בו הקב"ה זוכר הן את המעשים הטובים והן את המעשים הרעים. עשיית עבודה זרה היא חטא של ניתוק, לקחת אלוהים אחרים. מעיון בגמרא נראה שמצד אחד הקב"ה מתאר מציאות שבה את החטאים הוא שוכח לעומת זאת את מעמד הר סיני והקרבת הקורבנות הוא אינו שוכח.

נשאלת השאלה על סמך מה בנוי הזיכרון האלוקי?

את התשובה לכך ניתן לראות בשני מקורות שונים שמשלימים זה את זה. המקור הראשון הוא במסכת סנהדרין (סד' עמוד א') " הנצמדים לבעל פעור כצמיד פתיל ואתם הדבקים בה' אלהיכם כשתי תמרות הדבוקות זו בזו במתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור כצמיד על ידי אשה ואתם הדבקים בה' אלהיכם דבוקים ממש".

המקור השני הוא על הפסוק בשיר השירים "אל תראוני שאני שחרחרת כי שזפתני השמש" אומר המהר"ל "והבן מה שאמר כי הקרתנית ידיה מפוחמות, ורוצה לומר כי ישראל מעשיהם שעושים בידיהם - מצד היצר הרע, לכך הם מפוחמות, אבל עצמם הם טהורים, רק שהיצר הרע מתגרה בהם. ויפה הוא שאמר שהיא שוטה, שאין שוטה כמו זאת, שירחיק דבר שהוא במקרה, שהמקרה יש שינוי לו, ואילו דביקות ישראל בו יתברך - ענין זה דבר עצם כמו שהתבאר, ואין מה שבמקרה מבטל דבר שבעצם. "

שני המקורות הללו מצביעים בעצם על כך שהחיבור בין הקב"ה ובין עם ישראל הוא חיבור מיוחד, חיבור שהוא כלשון הגמרא "תמרות הדבוקות זו בזו" לעומת זאת העבודה זרה שישאל עושים הוא כמו צמיד, זה נמצא עלינו אבל זה אינו חיבור אמיתי.

כאשר הקב"ה זוכר את מעמד הר סיני הרי דבר זה נובע מכך שהחיבור בין עם ישראל ובין הקב"ה הוא אמיתי ומיוחד ולכן הקב"ה לעולם לא ישכח את מעמד הר סיני או את הקורבנות. לעומת זאת מעשה העגל הוא מעשה חיזוני לעם ישראל הדבקות בע"ז היא מקרית (הידיים קצת מפוחמות) ולכן את זה הקב"ה זוכר.

ארועים או דברים שהם חלק מחיבור אמיתי תמיד יישארו בזיכרון, לעומת זאת אירועים שאינם חלק מהותי מחיי האומה לא יישארו לנצח. בימים אלו של חוסר וודאות, כדאי תמיד לזכור את החיבור המיוחד שיש בין עם ישראל וארץ ישראל. את הגעגועים והמאמצים שעשו יהודים לאורך כל ההיסטוריה כדי להגיע לא"י ובמיוחד בדורות האחרונים. החיבור בינינו לבין הארץ יישאר תמיד למרות הקשיים.

ניב עקיבא

ביום ששי - בשעה שמונה בבוקר ואולי קצת קודם, התפכחנו מההצהרות הנמהרות על סיום המבצע. קריאתו הנרגשת והמעט מגומגמת של הרמטכ"ל לתושבי 'עוטף עזה' לשוב הביתה, עם התוספת הפיזית ש: "עוד יגיע הגשם שיטוף את אבק המלחמה וגו' " התבררה (במקרה הטוב) כנאיבית, ואנו חזרנו לשגרת השיגורים.. זרי הפרחים שהגיעו בדיוקנות לכל בית, בתוספת ברכות ועדכוני מטעמה של הנהלת הקהילה, החזירו אותנו לקרקע המציאות ותרמו להעלאת המוראל. גם לעבר חברי כפר עזה שהתקבצו בין השמשות בחדר האוכל, עשו זרי הפרחים את דרכם והתקבלו שם בהתרגשות. תודה לחמי על הלוגיסטיקה. לבנות המפ"ל, לתיכונים ולנהגי המיילים. במקביל, ערב שבת, הוציאה הנהלת הקהילה מבצע נוסף - "ציונת איתן". כל משפחה שנענתה למסרון, בישלה סיר ציונת קטן וכולם עורבבו ביחד בסירי ענק שיצאו לטובת החיילים השוהים בגזרה בשלושה מוקדים שונים. היה זה כור היתוך של ממש, בו התמזגו כל סוגי החמין הנהוגים בעדות ישראל, לציונת-חמין בנוסח ישראלי - אחיד, טעים במיוחד! כמה שעות קודם לכן, עטו כתבי רשתות הטלוויזיה על כמה מתברינו בסמוך למקום בו נפל הקסאם. בראיון המיוחד שהעניק מוישהליה גינזברג לצופי ערוץ 1, הוא סקר את התמורות בקיבוץ ובסביבה מהרגע שבו הסתיימה הפסקת האש, ולא שכח להודות ל"ארומה" על כל הטוב שהרעיפו עלינו בשבועות האחרונים (מכתב תודה בהמשך..). היתה זו הפתעה רצינית עבור הערוץ היחידי שאינו נחשב למסחרי.. אשר עברון שספג באותו האירוע רסיס של טיל סמוך למרפקו, ציין לשבח את הצוות הרפואי והטיפול המיידית שקיבל מידי של יצחק רסיס.. טל.

בליל שבת - התקבצנו לתפילה בקומה התחתונה ופגשנו ברב ארי לאחר שנעדר כמה שבתות ברצף, מפאת שירות מילואים (צו 8). בשמחה ובמרץ הנהיג רבנו את צאן מרעיתו כחזן בקבלת שבת עם 'נגיעות קרליבך' ובשיעור קצרצר קודם תפילת ערבית בשבח האחדות הבאה לידי ביטוי במיוחד בט"ו באב.

בשבת - המשיך הרב ארי להרביץ בנו תורה ולהשלים את החסר. בשיעור פרשת השבוע, שמענו מפיו הסבר מקורי מאין שאב משה את האומץ לשבור את הלוחות, ואחה"צ התעדכנו בנושאי שנת השמיטה העומדת בפתח. במהלך השבת עידכן גרשום, כי העגלה הרכה - פינג (התאומה לפונג) מחלימה את אט מפציעתה הכואבת, בעקבות הרסיס שפגע בה ערב תשעה באב. בהזדמנות זו איחל גרשום לחפים מפשע מעברו השני של הגבול, טיפול מסור ומקצועי - לפחות כמו זה שהוא מעניק לפינג. דלית גולן, שהפגינה בעת הארוע שיקול דעת וקור רוח ברמה של מפקד סיירת, מוסרת שחרף המאמצים, מצבה של פינג טרם התייצב. נמתין בדריכות לעדכון בדף הבא של "ברפת שלנו" ונמשיך להיות אופטימיים. גם הרכבים לא יצאו בזול מהאירועים, ובכל יום מתגלים עוד ועוד: "נקבים נקבים חלולים חלולים"..

ביום ראשון - הפתיעה אותנו ועדת תרבות בהופעה יוצאת דופן. תחילה עלה לבמה חנן בר סלע - נגן הקלרינט המחונן שהנעים את אוזנינו במוסיקת נשמה יהודית - 'כליזמר' ומנגינות נוספות שעברו 'גיור כהלכה' והותאמו לכלי הצוחק-מייבב. אחריו עלה זמר הנשמה גימי לוי שמוצאו באי טרינידד שבאיים הקריביים וכבש מייד הקהל. עוד בטרם התחיל לשיר נשבה הקהל במראהו האקזוטי-מולאטי, תלבושתו הססגונית ותנועתו הגמישה. מדובר באמן יחיד מסוגו - 'בן בלי גיל' הנמצא (כנראה) בעשור השמיני של חייו ומלהטט בשירה בכל הסגנונות. דגש מיוחד נותן גימי על שירים נוגים ב.. אידיש(!) שהושרו עוד בתחילת המאה הקודמת אי שם במזרח אירופה. לסיום שר גימי את "האידישע מאמע" וריגש את הקהל שהצטרף אליו לכל מילה. נודה לצפריר קום, שזיכה אותנו שוב, במנה בריאה של חיוך והתרוממות הרוח. מכתב תודה מפורסם בהמשך.

ביום שני- הצביע מד הלחץ הקולקטיבי על ירידה משמעותית במפלס המועקה, בעקבות הפסקת האש. לפתע בצבצו כרזות מחאה מטעמים של הילדים, הקוראות לקיים בכל מחיר את קייטנת הנכדים שבוטלה בעקבות המצב. **למחרת** התבשרנו שהקייטנה תצא לפועל במסגרת המגבלות כמובן..

ביום שלישי- בערב, חזרנו ל'מיני שגרה' וכמה מהפעילויות הקבועות המתקיימות ברחבי הקיבוץ, התקיימו בו זמנית בקומת הקרקע. הרב ארי העביר את שיעורו בחדר האוכל התחתון, המקהלה חזרה לזמר לאחר הפסקה של חודש בחדר הנצחה וקייטנת הנכדים החלה לפעול בדציבלים גבוהים במועדון לחבר.

ביום רביעי- המתנו בדריכות למועד הפסקת 'הפסקת האש' ובינתיים הספיקה "להקת חיל החינוך" לתת מופע צהריים מעורר, מול קהל שכלל ברובו את ילדי הקיבוץ. בחצי הלילה, קיבלנו תזכורת שהכל הוא זמני..

ביום חמישי בבוקר- התבשרנו על פטירתה של שפרה ניר ז"ל. שפרה, מוותיקות קיבוצנו, לחמה במלחמת השחרור כקשרית בסעד תחתית ומזה למעלה מ-60 שנה (!) עבדה בהנהלת חשבונות ברציפות, בהתמדה ובמסירות. יהי זכרה ברוך.

נעדכן את אלו שטרם ביקרו בקומה העליונה, על תצוגת כרטיסי ברכה וציורים שהגיעו אלינו מילדי קייטנה בקהילה חרדית בעיר סוואנה, ג'ורג'יה - ארה"ב, וכן מכתבים לחיילים מבני ישיבה צעירים וממתקים לילדי הקיבוץ מילדי קייטנה של אותה הקהילה, בעיר סאות' בנד שבאינדיאנה. הילדים מספרים על כך שהם נושאים תפילה ואומרים תהילים לשלומנו ולשלומם של החיילים. דיווחה שרה פולק.

מוועדת תרבות נמסר על סדנת תרפיה באמנות מומלצת ביותר, בהדרכת מטפלות באמנויות ובשיתופו של האמן חנוך פיבן העורך סדנאות יצירה בכל העולם. הסדנה מבוקשת מאד ותיערך אצלנו ביום ששי הבא בהתנדבות. תודה מראש למארגנים.

יורט קימלמן

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

שפרה ניר ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

לכל חברי קהילת סעד שלומות ואור,

שמחתי מאוד לשוב לקיבוץ לאחר שלושים יום של שירות מילואים. שבת מיוחדת עברה עלי, שבת בה הייתי עם משפחתי לאחר ארבעה שבועות במדי זית. שבת של תפילות, שיעורים ודיבוק חברים, כיאה וכיאות לקהילת סעד.

בשבועיים האחרונים אנו חווים 'מלחמת התשה' (עם או בלי מרכאות), כאשר האויב ממשיך ליטפטף פצצות מרגמה ('טפטוף' – ביטוי נורא. משל היו הם טיפות מים) ומהלך החיים הפרטיים והקהילתיים מתנהל ממרחב מוגן למשנהו. אחת מתוצאות המציאות הקשה הזו היא חוסר היכולת (ולפעמים גם חוסר הרצון) להרים את הראש ולתכנן את העתיד. רובנו שקועים במצב הנוכחי, ומצליחים להתבונן יום-יומיים קדימה, אבל לא מעבר. יש שעסוקים בדאגה לצרכי הכלל ולהתנהלות הקהילתית בשעת חירום זו, ויש שעסוקים בחששות ובהרגשות הפנימיות שלהם ושל ילדיהם ובני ביתם, אלו גם אלו אינם פנויים נפשית לצפות פני עתיד.

מה יכול לעזור לנו ולסייע להחזיק מעמד איתנים ויציבים עד כמה שניתן? פסיכולוגים ואנשי מקצוע נותנים איש איש את עצותיו והמלצותיו, ועלינו כמובן להיעזר גם בהם. בנוסף לכך, כדאי לחדד וללבן את העולם הערכי והרוחני שלנו. זו העת לחשוב על השאלות הגדולות העוסקות בחשיבות הישוב היהודי והציוני בעוטף עזה דווקא בימים אלו. חשבתי על כמה תובנות בימים האחרונים, אשתף אתכם באחת מהן הקשורה למצוות ישוב ארץ ישראל.

פשוט וברור שמצווה זו מתקיימת בכל מקום במרחבי ארץ ישראל – פתח תקוה, חברון, קרית שמונה, בית אל, ערד, חולון וירושלים. הרמב"ן, בהשגותיו על ספר המצוות של הרמב"ם (שכחת העשין, מצווה ד'), כאשר הוא דן בתוכנה של מצוות ישוב ארץ ישראל מגדיר כך את המצווה:

שנצטוינו לרשת הארץ אשר נתן האל-ל יתברך ויתעלה לאבותינו לאברהם ליצחק וליעקב ולא נעזבה ביד זולתינו מן האומות או לשממה. והוא אמרו להם (מסעי לג ורמב"ן שם) 'זהורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה והתנחלתם את הארץ'.

בהמשך דבריו מדגיש הרמב"ן שפסוק זה בפרשת מסעי הוא חיוב שמוטל עלינו, ולא רק הבטחה כתובה בו. הוא מוכיח את דבריו מפסוקי פרשת השבוע שם מדגיש משה שהעם נענש על סירובו להיכנס לארץ (דברים ט, כג): 'ובשלתם ה' אתכם מקדש בְּרַנֵּעַ לְאֹמֶר עָלוּ וְרָשׁוּ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וּתְמָרוּ אֶת-פִּי ה' אֱ-לֹהֵיכֶם וְלֹא תִאֲמַנְתֶּם לֹא וְלֹא שְׁמַעְתֶּם בְּקִלּוֹ'. אם רק הבטחה יש כאן – מה מקום יש להעניש את העם? אלא ודאי חובה המוטלת על העם כולו היא!

הרמב"ן מדגיש כי למצווה זו יש שני חלקים. ראשית – 'ולא נעזבנה ביד זולתינו מן האומות' – בשפה מודרנית – החלת ריבונות ישראלית בארץ ישראל. חלק שני – 'או לשממה' – כלומר, גם אם אין חשש לנטישת המקום ע"י מדינת ישראל, רצונה של התורה הוא להפריח את השממה בכל מקום ואתר בארץ ישראל. מדברי הרמב"ן עולה, שככל שההתיישבות והפריחת השממה מורכבים ומלווים בקשיים, שם מעלת קיום המצווה גדולה יותר. עלינו להפנים ולהבין שההתיישבות בסעד מהווה סעד ליישובי עוטף עזה בפרט, ולכל תושבי מדינת ישראל בכלל. כשם שתפקידם של מתיישיבי סעד הראשונים לא הסתיים עם סיומה של מלחת השחרור, ותפקידים חשובים עוד נכוו להם במלחמות שלאחר מכן, כך עלינו לראות את עצמנו כעת כחברים ביישוב המהווה נדבך חשוב ומשמעותי בהגנה על גבולותיה ותושביה של מדינת ישראל ובהפריחת השממה. צה"ל מחד, וההתיישבות מאידך, בשילוב

זרועות וכוחות משותפים שומרים על העם היושב בציון. אמנם גם חיי חברה, תרבות וקהילה ענפים יש לנו, בריכה וחדר כושר, מערכות חינוך מיוחדות ודשא מוריק, אך אין באיכות חיים זו כדי לגרוע מחשיבותה של ההתיישבות בעת הזאת. זכות גדולה נפלה בחלקנו! אשרינו שזכינו!

לא רק ממשיכי מתיישבי סעד הראשונים אנחנו. אבותינו, אברהם ויצחק ניסו להיאחז ממש באזורנו – נחל גרר, ועירו של אבימלך - ע"י חפירת בארות מים (אין זו המסגרת המתאימה לספר באריכות את סיפור ההתיישבות היהודית בנגב בתקופת במנדט הבריטי שנשב סביב השאלה – מי יצליח להביא מים לנגב – היהודים או הערבים?). חפירת הבארות ע"י אברהם, ולאחר מכן ניסיונותיו של יצחק לחפור שוב ולגלות את הבארות שנחפרו ע"י אביו ונסתמו ע"י הפלישתים, מעלות בי מחשבות עלינו ועל אויבינו. הם חופרים ואנחנו חופרים. הם חופרים כדי להרוג ולחבל, ואנחנו חופרים כדי למצוא מים שמביאים חיים לעולם. הם סתמו את בארות המים החיים של אברהם אבינו, ואנחנו סותמים בהווה את מנהרות המוות של החמאס.

מלחמת ההתשה עוד לא הסתיימה. התבוננות ותפיסה ראויה ונכונה של ההתיישבות בסעד כחוליה ארוכה בשרשרת הנצח של עם ישראל נותנת כוח, עידוד ותקווה ברגעי קושי ומשבר.

יִחְזַק וְנִתְחַזַּק בְּעַד עֲמֻנוּ וּבְעַד עַרְי אֶל־לְהִינוּ נְה' יַעֲשֶׂה הַטּוֹב בְּעֵינָיו (שמואל ב י, יב)

הרב ארי סט

קריאת מילת איכה בקלף

ממנהגי סעד לקרוא מגילת איכה בקלף. בעל הקורא בסעד ל "איכה" הוא רועי גולן אולם ככל שהתארך המבצע כיומיים לפני ט' באב ביקש רועי להשתחרר מתפקידו.

כידוע, רועי קורא היטב וקולו נעים, והחל מהקריאה בשנה שעברה נעזרנו במערכת הגברה כך שהקריאה הנעימה תשמע היטב.

לאחר שלא נמצא מועמד מתאים להחליפו, פנינו לישיבת 'אור עציון' וקיבלנו בעל קורא מיוחד בשם שמעון לשנסקי שאף הטעים את פרק ג' בנעימה מיוחדת המבליטה את הצד השירי של פרק זה.

תודה לשמעון ונשמח אם יימצא בעל קורא מקרב תושבי סעד, שיהיה מוכן ללמוד את מגילת איכה לקרת השנים הבאות. אפשר לפנות אלי.

ומאיכה לשבת 'נחמו'. זיכה אותנו רענן תימור בקריאת פרשת "ואתחנן" בצורה רהוטה מדויקת ובעלת עצמה. תודה לרענן ושולית ששהו איתנו השבת.

ובתקווה לעוד הרבה פרשות שנזכה לשמוע בעלי קריאה **שוניים** המדייקים בקריאתם. נשמח לקבל מועמדים.

כ"ט וצדת דת - בני ד'נלמכ"ד

סיפורי של קייטנה. או: קייטנת איל"ן של סגד מתארכת בקיבוץ מירב

ביום ראשון, לפני כמעט 4 שבועות, התקבלה החלטה בצוות צח"י- קייטנת איל"ן, שאמורה הייתה להתקיים בשבוע שלאחר מכן, לא תוכל לצאת לפועל בסעד.

באותו הרגע התחלנו, כמאמר האדמו"ר ווייז שליט"א, "לחשב מסלול מחדש". היות והיתה לנו קייטנה מוכנה, חשבנו שאולי אם רק נמצא מקום אחר נוכל להמשיך כהרגלנו, אך מחשבות לחוד ומציאות לחוד..

הוזמנו ע"י קיבוץ מעלה גלבע כבר כשהחלה ההסלמה, ובאותו יום ראשון הגורלי הוזמנו גם ע"י קיבוץ מירב. לאחר שיחה עם רכזי החינוך והקייטנות, הוחלט כי מבחינה לוגיסטית המעבר לקיבוץ מירב יהיה פשוט יותר, והתחלנו לרוץ. יצאתי כמרכזת הקייטנה לקיבוץ מירב, ליומיים (במקביל ליומיים בהם אירחו את ילדי הקיבוץ) של תיאומים והתמודדות עם בלת"מים שצצו על ימין ועל שמאל עקב המעבר (חניכים שביטלו, פעילויות שלא התאימו, וכד'). המשכנו עם התיאומים מצפון ומדרום, וביום ראשון יצאנו- מיניבוס מלא במדריכים, ציוד, וכמובן- כוכב הקייטנה- עומרי שלנו.

חוץ מאיתנו, היו הנוער של מירב, יואב תל- דן- רכז הקייטנה ממירב, עמוס בן נון (הוא משלנו!)- הרכז הטכני, ו- 30 חניכים, בעיקר מאיזור המרכז והדרום, שבמשך החודש בו התנהלה המלחמה לא יצאו מהבתים(!)

על אף החששות שלנו מהמפגש הצפוי בין שתי קבוצות של קיבוצניקים "סנובים", הקייטנה הייתה פשוט מדהימה. החיבור בין החבר'ה זרם מעולה, ובעיקר- יצר אווירה שמחה, אנרגטית ומטורפת!! (גם במובן הפשוט של המילה, במידה מסויימת...) החניכים זכו ביציאה מהבית, חוויות מגניבות, אטרקציות שוות, מוזיקה והמון כיף, ואנחנו.. אנחנו זכינו בהכל! זכינו בחוויה מדהימה, זכינו בשבוע וחצי של שקט (הקייטנה במירב כללה השנה גם שבת), זכינו להכיר חברים חדשים, זכינו לשמוח ולהיות ביחד, לתת המון- ולקבל הרבה יותר.

ביום ראשון שעבר חזרנו, בשעות הערב, תשושים אך מרוצים ונלהבים. (העיכוב בדיווח נבע בעיקר מהעובדה שטרם התאוששתי לחלוטין...).

רצינו להגיד תודה ענקית לכל מי שעבד ותרם מאחורי הקלעים כדי שהכל יתקתק- לכל מי שעזר עם העברת הציוד, ההסעות, הכספים, התרומות, הטלפונים, הפינוקים, הדאגה, ההקשבה.. בקיצור, לכל מי ששיגענו לו את השכל במשך השבועיים ההם.

תודה מיוחדת גם לאבישי מעודה, רכז הצוות הטכני, שדאג לארגן את כל הלוגיסטיקה בצורה מופתית- גם במקום חדש לגמרי.

לעידית, רכזת החינוך, שליוותה ודאגה לסגור את כל הפינות שצצו ולא היה לי הזמן לסגור אותן בעצמי.

לנחום, מנהל הקהילה, על העזרה הרבה בכל הצד הפיננסי ובתיאומים שבין הקיבוצים.

כמובן- לחברי קיבוץ מירב, ובמיוחד לעמוס ויואב- על האירוח החם והמפנק, על החברויות החדשות, ובעיקר- על שעשיתם מעל ומעבר כדי שלא תתפספס גם הקייטנה שלנו. מחכים לארח אתכם אצלנו בתקופות שקטות יותר...

ואחרונים חביבים, רציתי להגיד תודה ענקית לכם, המדריכים והצוות טכני, בוגרי כיתות ט'- י"ב, על הנכונות, ההתנדבות, הנחישות, הפתיחות, הכוחות, ההירתמות. על שבאתם, עם ולמרות הכל! על שהרמתם קייטנה כ"כ

עוצמתית ומיוחדת, כזו שידובר בה עוד שנים, על שנשאתם לשבת- עם כל הקושי שהיה כרוך בזה, ובעיקר- על שאתם אתם, ועל שזכיתי להיות חלק מהחוויה המכוננת הזו יחד איתכם. אין כמוכם!

בתפילה לימים טובים, שמחים ושקטים, ובתפילת "לשנה הבאה בסעד הבנויה",

נצטק

--

"מידה גדולה באהבת ישראל- לקחת חברך בידך, וללכת עמו.

גדולה ממנה- שילך בכוחות עצמו, מתוך אהבתך."

(האדמו"ר הזקן)

רמיט אפסד "אפלי שיח" נצרק השמוצ

"דאגה בלב איש ישחנה" (משלי יב, כה)

רבי אמי ורבי אסי, חד אמר - ישחנה מדעתו, וחד אמר - ישחנה לאחרים (בבלי סוטה, מב ע"ב)

נדמה כי לא אחטא לאמת אם אומר שכולנו חווים תקופה שיש בה לא מעט דאגה. כל אחת ואחד מתמודדים עם דאגה לכלל האומה, לחיילים, לקהילה וגם דאגות פרטיות. ביום שני הזמינה אותנו הנהלת הקהילה "להשיח לאחרים" את דאגותינו.

התכנסנו במועדון לחבר מספר (מצומצם!) של הורים לילדים, ובהנחייתה של מרים שפירא, פסיכולוגית המתמחה בליווי קהילות בחירום, שוחחנו על הקשיים, הרגשות, התסכולים והפחדים.

ההקשבה למעגל הדוברים הייתה משמעותית מאוד עבורי, שכן ההיחשפות להתמודדויות השונות הבהירה לי את הרגישות הרבה שבה עלינו לנהוג האחד כלפי השני, במיוחד עתה. לכל אחת ואחד מאיתנו יש רגישויות שונות, ואת כולן נלמד ונשתדל לכבד.

אמנם אין עניין בהעצמת הקושי וביצירת אווירת דכדוך, אלא במציאת המשאבים שיסייעו לתפקוד שגרתי, עד כמה שניתן. בחינת "ישחנה מדעתו". בחלק השני של מעגל השיח ריעננו לעצמנו את המשאבים האישיים העומדים לרשותנו כדי לסייע לעצמנו ולסובבים אותנו - פעילות פיזית, הימצאות בעשייה, חידוד הערכים ועוד (גש"ר מאח"ד כבר אמרנו?...).

בהתייחסות למשאבים ביקשה מרים שפירא לחדד שני מסרים. האחד – לא להזניח את הגוף, הנושא עבורנו את העול. פעילות נעימה, נשימות עמוקות, הרפיה – כל אלה יסייעו לנו לעמוד במשימה.

השני – הורים יקרים, אל תזניחו ואל תדחיקו את עצמכם וצורכיכם. הורה מאוזן יכול להכיל טוב יותר התנהגויות ורגשות סוערים של ילדיו.

תודה רבה להנהלת הקהילה ולקבוצת הדתי על ההזדמנות לקבל מענה לצרכינו בעת הזו.

נצמה טס

"יש שעה ואדם נמשך לרעהו ורוצה לגלות לו את כל נשמתו ולשפוך לפניו את כל יגונו ולהשיח את שמחתו וחלומותיו ותקוותיו. אבל הן יש שעה ואדם רוצה להתבודד ולהצטנף דום יחד עם יגונו הגדול"

(יוסף טרומפלדור)

ביום שני בחרתי ללכת למועדון לחבר לשפוך את אשר על ליבי.

ההזמנה במייל למעגלי השיח תפסה אותי בזמן טוב, מחד - עם קושי רב לחזור לשגרה המתוחה, ומאידך - עם רצון עז לשקט, שלווה ולתחושת בטחון. לשמחתי "תפסתי מקום" בזמן ויחד עם עוד כ-8 הורים לילדים בגילאים שונים ישבנו למעגל עם מרים שפירא, אשת מקצוע מהשורה הראשונה בטיפול במצבי דחק ומשבר.

מרים העשירה אותנו בידע תיאורטי ובמחקרים מהעת האחרונה על התמודדויות של הורים אל מול ילדיהם במצבי משבר. דיברנו על האתגרים העומדים בפנינו במצב מלחמה אל מול ילדינו, על הדברים העוזרים להתמודד, ועל התגובות הנורמאליות והא-נורמאליות שיכולות להופיע.

היכולת לשתף במעגל כה קטן ואינטימי היא גדולה, הפתיחות שיכולנו להביא למעגל והביטחון שכל תגובה מכובדת ואפשרית, אפשרה הגעה לדברים הכי קשים. אוורור הדברים והדיבור עליהם בקבוצת אנשים הנמצאת במצבי וחווה קשיים דומים לשלי העניקה לי תחושת שחרור, ונתנה, ממש פיזית, אוויר לנשימה.

אני רוצה להודות לשותפי למעגל, ולקיבוץ הדתי שאפשר את המעגל.

המלצה לסיום שניתנה לנו ממרים: "קחו אוויר וטפלו בעצמכם" - ממש פיזית - תרגלו נשימות, יוגה, ספורט, זומבה וכל פעילות פיזית אחרת- יכול לסייע להתמודדות טובה במצבי משבר!

הדד סוקרי

הו, לאי תודה..

לצפי שלום רב.

רוב תודות.

ושוב הוכחת את הקשר העמוק שלך, לקהילת סעד, ושוב הצלחת בכוחותיך לארגן ערב של יחד, של שירה, זמור ונשמה.

אנא העבר את הוקרתנו העמוקה, ל: חנן בר סלע - נשמה מנשמותינו, שבאמצעות הקלרניט שלו, מצליח לייצר כל כך הרבה רוך, אהבה ונשמה. לגיימי לוי - שהחבור העמוק שלו, להווייה הישראלית כל כך עמוק, והיכולת שלו להגיש שיר פשוט מדהימה. ולמולה - שליווה את השניים בקלידים, באופן מושלם.

שמענו שחוויתם גם אזעקות בדרככם הביתה, ואנחנו שמחים ומודים שהכול עבר בשלום.

תודה בעם כל חכמי ותושבי סעד

יומן מלחמה אישי, או צודק ספק מול צנה

בשמונה ימים ביולי התחיל מבצע צוק איתן, נכנסנו לשינה בממ"ד והרגשנו מוגנים מהטילים שעפו מכל עבר. המלחמה התנהלה מעל ראשינו, מצד אחד "הרעים" מנסים לפגוע במטרות קרובות אבל גם מאד רחוקות, כיפת ברזל סיכלה את תוכניותיהם, המיגון והמשמעת של האזרחים חסכה פגיעות בנפש. מצד שני "הטובים" המטירו אש וגופרית על מטרות ברצועה מהשמים, מהים ומהיבשה. התרגלנו לרעש התותחים – האם באמת? וידענו שהם שליחינו לדבר מלחמת מצווה. לקול המנגינה הזאת החלטנו לבצור את הענבים שבשלו על הגפן שלנו, חשבנו שנכדינו מכפר מימון יעשו בשבילנו את הבציר, אבל מייד עם תחילת המבצע הם נסעו לדודם בצפון והענבים כבר התחילו להירקב, אז בצרנו ומיינו כשכל "בוס" מקפיץ אותנו. עשרה ימים אחר כך, ממש לפני כניסת השבת כובדנו בענן אבק שלא היה מבייש שום חמסין בימים שלפני פסח, הטנקים הגיעו לשטחי הכינוס וידענו שהנה הנה החיילים שלנו נכנסים בפעם המי יודע כמה לרצועה, לטהר אותה מקיני הנחשים והעקרבים ששם.

ובינתיים אנחנו מנסים להדוף, בכל כוח השיכנוע שלנו, את בקשות בנו ובנותינו שמחוץ לסעד, לצאת מהמקום "המסוכן" הזה. זה לא עזר! בפעם השנייה בימי חיי עזבתי את ביתי כדי לשמור על נפשי. הפעם הראשונה בשנת 1943 כשהוריי הוציאו אותי ואת אחיי מהבית למסתור ועכשיו שוב! הפעם אלה ילדיי שדואגים לי ולראובן. ההקשר היה לי קשה ביותר וכשדיברתי על כך עם חתני שהסיע אותנו צפונה הוא ניסה להרגיע – "עכשיו כל הצבא כאן כדי להגן עליך", אמרתי לו שהצדק עמו, אבל בלב ידעתי, עם רגשות אי אפשר להתווכח. היינו אצל בנו יובל ודבורה כלתנו וזכינו לכל הפינוקים האפשריים, נפגשנו גם עם בתנו והילדים ששהו בצפון, אבל הבית היה חסר ואחרי שישה ימים שבנו הביתה. זאת הייתה שמחה קצרת מועד, כי הלחץ לצאת המשיך והפלגנו לירושלים לבית אחי, גם שם נהנינו מכל הפינוקים ואף ביקרנו באתר גבעת התחמושת בהדרכתה המיוחדת של לילך רוזנמן, וגם בתערוכת ספר הספרים ביקרנו, ובכל זאת אחרי שישה ימים שבנו לביתנו ולממ"ד שלנו. אין כמו הבית!

בינתיים כל זמן נדודינו קיבלנו מסרונים מהבית וידענו כל מה שקורה כאן, המחשב היה ידידי הטוב, בו קראתי את "הדף היומי" וקיבלתי חלק מהדואר האלקטרוני. כאן המקום לציין שאנשים שרצו לדרוש בשלומנו לא השיגו אותנו ודאגו... כי חברת אורנג' לא נקלטת במקומות שונים בארץ. ובזמן שאנחנו מבקשים מידע על מה שקורה באתרי הלחימה במהדורות החדשות, אנו נחשפים לחופרי המנהרות בעזה ולחופרים בשכל בטלביזה.

פה אני רוצה להזכיר משהו על עזיבת בית בעת סכנה, ממלחמת העצמאות – בזמן ההפוגה הראשונה אירגנה הקונסוליה האיטלקית העברה של יהודים ירושלמים יוצאי איטליה לכיוון השפלה. ידידים ניסו לשכנע את סבי שיעביר גם אותנו נכדיו היתומים. סבי התנגד בכל תוקף, אני זוכרת את דבריו – כאן ביתנו ובית לא עוזבים, בעיקר לא בחסות הדגל האיטלקי שגרם לסבל הרב של משפחתנו. נשארנו בירושלים הנצורה גם אחרי תום ההפוגה. שרדנו בגאווה, סבי צדק!

המלחמה המשיכה כל העת, כאבנו את כאב הנופלים במערכה והתרגשנו מכל הנסים שהתרחשו אצלנו ובוודאי גם במקומות אחרים, כאשר ניצלנו מפגיעות קשות והנס הגדול שקרה לאשר בנו ביום שישי האחרון היה מבחינתנו נס הנסים ואין בפינו די מילים להודות למי שאמר והיה העולם.

גם בזמן כתיבת שורות אלה אני לא בטוחה שהאש לא תתלקח מחדש, ואני בטוחה שזה לא הסבב האחרון, ונקווה למנהיגים נבונים ולימים שקטים.

ענה צפון

ביום שני 18/8/14 בשעה 17:00 יוקרן במועדון לחבר הסרט:

עוברים להודו

דרמה קומית שזכתה לשבחי הביקורות ולפרסים בפסטיבלים לא מעטים. גיוש המילטון החביב מגלם את טוד, מנהל מחלקת מכירות של חברת טלמרקטינג בסיאטל המתמחה בשיווק מוצרים פטרייטים לאמריקאים ממוצעים. יום אחד הוא מתבשר שכל המחלקה שלו נסגרת והעבודה תתבצע מעכשיו בהודו. בלית ברירה הוא מסכים לנסוע למומביי ולהכשיר את מחליפיו. המפגש עם התרבות החדשה מייצר שפע סיטואציות קומיות משעשעות אבל גם מקשה על העבודה שלו, כיצד הוא יכול ללמד את ההודים על חפצים פטרייטים מיותרים בצבעי אדום וכחול כשאין להם צל של מושג בתרבות אמריקאית? מה שמתחיל כהרצאות משעשעות של טוד הופך לבית ספר עבור המנהל הצעיר בתרבות ההודית. לעזרתו של טוד נחלצת בחורה יפה בשם איישה, שעוזרת לו לראות מעבר להבדלי התרבות.

ז'אנר: קומדיה שחקנים: גיוש המילטון, איישה דארקר, לארי פיין, אסיף באסרה, מאט סמית במאי: ג'ון ג'קוט אורד: 102 דקות
מקום / שנה: ארה"ב / 2007

כולם מוזמנים!

מכתב החחמט את הלב..

לכבוד

ברוך ברט ונחום לנדאו

קיבוץ סעד

שלום רב

עם סיום מבצע צוק איתן ברצוני להודות לכם על הסיוע שהושטתם לנו במלך המבצע להפעלת נקודת חלוקה של ארומה ישראל לחיילי צה"ל.

הסיוע שנתתם לנו היה לא פחות ממופלא. הנכונות להעמיד לרשותנו את המשאבים הפיזיים והאנושיים היתה יוצאת מן הכלל. כל אדם שפנינו אליו העמיד עצמו לרשותנו ללא סייג בכל שעה, וכל זאת כמובן בתנאים קשים בהם התנהלו קרבות מעל ראשינו.

ברצוני להעלות על נס במיוחד את תרומתו של משה גינזברג. הוא פעל ללא לאות לילות כימים כדי לסייע לנו בכל דבר ועניין. הוא יזם, התרוצץ, תיווך בינינו לבין אנשי הקיבוץ, הרים סחב וניקה, הכל ברצון טוב ובחן.

אלמלא העזרה שהושטתם לנו, ספק אם היינו מצליחים להוציא לפועל את הסיוע לחיילים.

שוב תודה.

דני מישל

מנכ"ל ארומה ישראל

כוח/חולמתו של הרגל ועאר ההוריס עליוו אותי מהלך תקופת 'צוק איתן'

לפני כחודש וחצי עליתי לטרמפ עם אדם חביב שיצא משער הקיבוץ והסכים להסיע אותי ברכבו. בשיחה שהתפתחה ביננו על רקע החדשות (חטיפת הנערים בגוש) אמר היהודי החביב שהבעיה, לדעתו, היא בשמו של צה"ל. הצבא שתפקידו ללחום ולכבוש יעדים מכונה בשם צבא ההגנה, 'השם הזה מעיד על צורת החשיבה, כמגן, והדבר מחלחל אל שאר דרגות הפיקוד', להבנתי כוונתו הייתה שקיימת פחות יוזמה היכן שצריכים אותה. הנסיעה המשותפת הסתיימה באחד הרמזורים אך דבריו המשיכו ללוות אותי. ברור לי שגם אם שמו של הצבא היה 'הצבא הישראלי' לא היינו מייצרים אנשי צמאי דם, המנגנונים הפנימיים והDNA/נשמה יתרה המושרשים כל כך בבני ישראל לא היו מאפשרים זאת. ואולי בכל זאת זהו שם שמעיד על הצבא ותפקידו המרכזי? כרגע אין לי תשובות, אבל אותו יהודי חביב עורר אצלי מחשבות על כוחה של לשון והרגל.

בימים אלה עולות אצלי שאלות האם לא הורגלנו והתרגלנו לאלימות המתגברת מצד שכנינו העזתים עד כדי אפשר המשך הפגיעה בנו? כשהתקבלו הדיווחים על מנהרות ההברחה בין מצרים לעזה, היה נראה כי התופעה קיבלה יחס פושר. ובנוסף לכך, התקשורת בחלקה עוד גילתה הבנה לצרכים הכלכליים של תושבי הרצועה ושאר תירוצים שלא יספקו את משפחותיהם השכולות של מי שנהרג מאש קלציניקוב או RPG שהוברחו במנהרות אלו.

כנ"ל גם במקרה תפיסתה של האנייה 'קרין איי' שזכתה לכותרות גדולות, ביחס לדיווחים על כך שהיו אניות נוספות שלא נתפסו ועליהן נשק רב.

האם ההרגל הוא שמאפשר את הביטוי 'סבב לחימה' כאילו לא מדובר בחייהם של ישראלים, אלא עוד שידור משעמם בערוץ הספורט??
רשימת ההרגלים וביטויי הלשון היא ארוכה ומשעממת והרגל מגונה לא פחות, שבסוף גם מגיע המחיר...

האלימות כנגד העם היושב בציון לעולם לא צריכה להיות 'מקובלת' או 'מבינה' וטוב היה אם הייתה עוד נגדעת בתחילתם של המהומות האלימות בסוף שנות השמונים.

מה עושים עכשיו??, מוחים בכל דרך אפשרית נגד תופעות כאלו בעתיד ועוקרים 'הרגלים' מסוג זה. ביטוי כגון 'הסלמה בדרום' הוא איננו מתקבל עוד, אין 'הסלמה' יש אירועים המסכנים את חיינו ואנחנו דורשים מענה הולם, הדרישה כזו תבוא בטוקבאק, בפייסבוק, בהפגנה ובכל דרך אפשרית.

כולי תקווה שאמירות הפוליטיקאים על כך שהיחס לאלימות העזתית יהיה שונה, אכן יתממשו. לא נניח לקברניטים שלא למלא תפקידם כלפינו האזרחים, ותפקידנו הוא לומר בקול רם וברור את אשר לנו!

יקו כואי

(ומי שלא ב facebook, שוב תודה לארגון השמאל 'גישה' התעקשותכם להכניס מלט לעזה למרות השימוש שבו בחרו לעשות בו צמאי הדם ברצועה וגם בהאשמת חיילי צה"ל בהפרה של 'עקרונות יסוד של המשפט ההומניטרי'. פשוט התרגלנו שיש ביננו גם רעיונות מקוריים כאלה...).

מבוקש

מְבַקֵּשׁ מְקוֹם שְׁקֵט עָלָיו תּוֹנַח הַנֶּפֶשׁ.

לְכַמָּה רְגָעִים בְּלִבְד.

מְבַקֵּשׁ מְקוֹם שֵׁשֶׁשׁ מִדְרָךְ לְכַף הָרֶגֶל.

לְכַמָּה רְגָעִים בְּלִבְד.

מְבַקֵּשׁ עֲצִיץ, עֵלָה, גְּבֻעוֹל, אוֹ שִׁיחַ, שְׁלֵא יְקוֹם

וַיִּתְקַפֵּל כְּשֶׁהִיא תְּבוּאָה. לְכַמָּה רְגָעִים בְּלִבְד.

מְבַקֵּשׁ דְּבוּר אֶחָד, נְקִי, נְעִים וְחַם שֵׁשֶׁשׁ מִסְפָּסֵל,

מְקַלֵּט, לְמִישָׁהּ, קְרוּבָה שְׁלִי, יְלָדָה-יוֹנָה, נִפְשֵׁי שְׁלִי,

אֲשֶׁר יִצְאָה מִן הַתְּבָה, לְכַמָּה רְגָעִים, בְּשָׁעוֹת הַבֶּקֶר,

וְלֹא מִצְאָה מְאֹז מְנוּחַ לְרַגְלָהּ.

אדמיאל קוסמן

**”ציור בחפצים” - סדנת תרפיה באמנות בשיתוף האמן חנוך פיבן
מודל טיפולי לסדנא משותפת של אומן ותרפיה באומנות.**

אורנה מגידס, יהודית שלו, שני טרייסמן, יפעת קורן - מטפלות באומנויות

חנוך פיבן – אמן

שמחים להזמינכם לסדנא: **”ציור בחפצים”** אשר תיערך בקיבוץ ביום שישי הבא בבוקר- כ”ו באב ה- 22.8.14 .

מודל הסדנא מבוסס על מודל טיפולי שפותח ונבנה מתוך שיתוף פעולה מקצועי בין האמן **חנוך פיבן** וצוות של **מטפלות באומנות**.

חנוך פיבן הוא אומן של קריקטורות שבנויות מחפצים. הוא פירסם ספרים רבים ועבודותיו זכו בפרסים יוקרתיים בארץ ובעולם. בשנים האחרונות חנוך פיבן מרצה ומעביר סדנאות בארה”ב, קנדה, ספרד, ארגנטינה, אורגוואי וישראל.

בסדנה, ניחשף לאמנות של פיבן ולדרך עבודתו המיוחדת ”ציור בחפצים”, המבוססת על שימוש קונקרטי וסימבולי בחפצים שונים ומגוונים ושילובם בעבודת קולאז' והדבקה (כפי שניתן לראות ביצירות המופיעות למעלה). בהמשך נעבור לעשייה יצירתית ובעזרת החפצים השונים, ניצור דיוקנאות, או עבודות קולאז' אחרות, בליווי וסיוע של צוות מטפלות באמנות.

הסדנא מיועדת למשתתפים **מגיל 6** ומעלה ומתאימה לכולם. ניתן לעבוד בצורה יחידנית צוותית או משפחתית. פרטים על מיקום הסדנא ושעה מדוייקת יפורסמו בהמשך.

הנכם מתבקשים לאסוף ולהביא לסדנא חפצים ישנים, גרוטאות, צעצועים שבורים, ברגים ומסמרים, דברים שבעלי המקצוע השאירו אחריהם, וכל דבר שעולה על דעתכם ...

אורך הסדנא כ 4 שעות – נא להיערך בהתאם! ילדים עד כיתה ז' בליווי הורים. מומלץ להביא מצלמה לתייעוד תהליך.

השתתפות בסדנא בהרשמה מראש בלבד למייל/ת.ד. של ועדת תרבות או במסרון לנייד אתי קימלמן: **052-8694579**
עד יום ראשון הקרוב ה **17.8.14**.

חנוך פיבן וצוות האמנות, וועדת תרבות קיבוץ סאד?